

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

„PŘÍBĚH LÉKAŘKY, KTERÁ ZAŽILA BOMBARDOVÁNÍ MLADÉ BOLESLAVI V KVĚTNU 1945“

PAMĚTNICE:

MUDr. Jarmila Šulcová
narozena 21. 3. 1927
žije v Mladé Boleslavi

celý profesní život
věnovala
dětským
pacientům

SZŠ a VOŠ MLADÁ BOLESLAV

TÝM:

Kristýna Bednářová
Barbora Klímová
Michaela Krzáková
Adéla Šlegerová

PEDAGOG:

Mgr. Dana Naimanová

Paní Jarmilu Šulcovou jsme navštívily v úterý 13. prosince 2016 v jejím bytě v Mladé Boleslavi.

Paní Jarmila Šulcová, rozená Mlejnková se narodila 21. března 1927 v Mladé Boleslavi, kde žije dosud. Po maturitě absolvovala lékařskou fakultu UK v Praze a hned po promoci roku 1951 nastoupila do dětské nemocnice v Mladé Boleslavi. Celý život věnovala rodině a práci lékařky se specializací dětského kardiologa.

Když bylo paní Jarmile 12 let, začala válka. Vzpomíná na toto období, jako na dobu nedostatku a strachu. Každý večer, musely doma zatemnit okna, aby ani skulina světla nešla ven z důvodu náletů. Všude plno Němců, ve školách měli lazarety a oni se neměli kde učit. Po celou válku na Mladou Boleslav nepadla jediná bomba. Až přišla středa 9. května 1945 dopoledne.

„A to byla doba, kdy přišlo něco naprosto nečekaného. My jsme neznali válku jako takovou. No a najednou přiletěla letadla a tady spustila na Boleslav četné pumy. Jedna z těch bomb dopadla přímo sem, do bývalé Hřbitovní ulice a udělala obrovskou díru přímo tady, kde stojí náš panelák. My jsme se na ta letadla dívali z okna 3 patra domu blízko zdravotní školy a jak ta bomba spadla, tak já nevím, jakým způsobem jsme se dostali dolů do sklepa, abychom byli jakž takž chráněni. Čili, to byl teda zážitek velice silný, že.“

pohled na hořící Boleslav po náletu v květnu 1945

pohled na roh pomocné školy, vzadu je budova kasáren, zde bylo nejvíce obětí náletu

zničené domy na náměstí Míru krátce po náletu

probořená podlaha jedné z montážních hal do skladových prostor v suterénu automobilky Škoda

Když bombardéry odlétly, bylo všude mnoho mrtvých a raněných, poničené budovy. Paní Jarmila, tehdy 18-letá dívka odešla s maminkou pomáhat ošetřovat raněné do zdravotnické školy.

„Ve škole jsem otevřela dveře do první třídy vpravo a zůstala strnulá, protože tam seděl německej voják, držel samopal a mířil na mě. Vyděšená jsem začala křičet - bitte nicht schießen, bitte nicht schießen – jako nestřílejte, nestřílejte!!! Ten voják byl docela hodnej, takže to sklopil, no a vysvětlil mi, že ho tam nechali kamarádi, protože on je poraněnej a řekli mu, že až tam někdo přijde, tak ať ho rovnou zastřelí. No a tak mě nezastřelil. Pak jsem utekla domů a už mě tam maminka nedostala, jak jsem byla zděšená z toho.“

ZDRAVOTNICKÁ ŠKOLA MLADÁ BOESLAV
9. KVĚTNA 1945 – BÝVALÝ NĚMECKÝ LAZARET

Lidé včetně paní doktorky Šulcové řadu let dávali bombardování Mladé Boleslavi za vinu Němcům. Až po roce 1989 vyšla na povrch překvapivá pravda. Nálet na Mladou Boleslav provedlo sovětské letectvo. Hlavním cílem jejich náletu bylo zabránit Němcům v ústupu. Následky náletů byly hrozivé. Zcela zničeno bylo třicet dva domů, pět set pět jich bylo poškozeno, některé z nich tak, že byly později strženy. Okolo pětiset lidí přišlo o život, z toho 150 místních obyvatel.

I v dalších letech paní Jarmila prožila plno napjatých chvil. Rok 1948, kdy mnoho jejich spolužáků bylo vyloučeno ze studia medicíny kvůli protestu proti nastolení komunistické vlády. Během okupace v srpnu 1968 sovětské tanky mířily hlavněmi přímo na budovu mladoboleslavské dětské nemocnice.... Přesto paní Jarmila neztratila radost ze života a vždy se řídila heslem:

SRPEN 1968 – Sovětské tanky stály před dětskou nemocnicí plnou lékařů a nemocných dětí

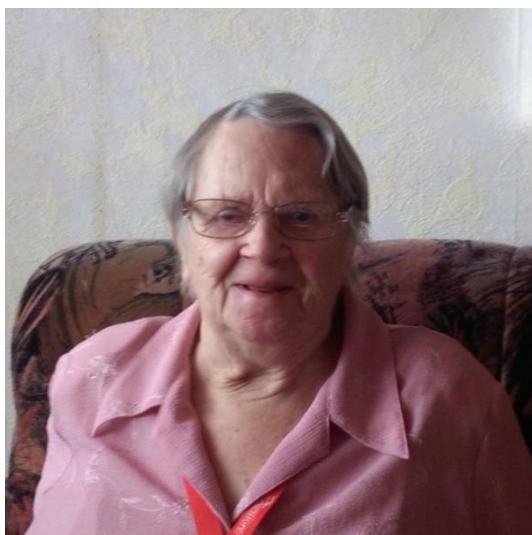

„Vesele a s úsměvem musíš život brát, když se tváříš kysele, kdo tě má mít rád.“

MUDr. Jarmila Šulcová
21. března 2017 oslaví
životní jubileum 90 let

ŽIVOTNÍ MOTTO:

*„Vesele a s úsměvem musíš život brát,
když se tváříš kysele, kdo tě má mít rád...“*

..Krásné narozeniny..

Děkujeme paní doktorce za čas,
který nám věnovala a za vyprávění,
které by nemělo být zapomenuto...

BOLESLAVAN

Měsíčník statutárního města Mladá Boleslav

14. ročník • květen 2010 • číslo 5 • ZDARMA

Květnový nálet na Mladou Boleslav

po 65 letech vzpomíná
Vladimír Geduš (88 let)

Květnové výročí konce války mě každý rok ve vzpomínkách vrátí k těm strašným událostem a těžko uvěřit, že jsou vzdálené celých 65 let. O náletu na Mladou Boleslav, ke kterému došlo 9. května 1945, už bylo napsáno mnoho. Nálet se stal předmětem historického zkoumání a vedly se dlouhé debaty o tom, kdo za něj

Divka, která se stala obětí náletu

vlastní stál. Tím nejpodstatnějším však dál zůstává skutečnost, že toho dne byly zmařeny desítky lidských životů. Krutá tečka za šestiletou realitou války přišla v tu nejneočekávanější chvíli, v první den míru. Stovky pozůstalých se jen těžko pokoušely zaplnit prázdna místa v srdci po milovaných osobách a jedním z nich jsem i já.

Na jaře roku 1945 mi bylo 23 let. Měl jsem za sebou šest let života ve válce včetně totálního nasazení v Lipsku a před sebou krásnou vidinu svobodného života v míru spolu s mou dívkou, jmenovala se Soňa. Nezapomenou, jak jsme se dozvěděli o německé kapitulaci,

Vladimír Geduš

pocity štěstí se prolínaly s velkým očekáváním, doba byla velmi chaotická. Po ohlášení nacistické kapitulace nabraly události rychlý sled: z budovy obchodní akademie, kde byl lazaret německých vojáků, začali odcházet vojáci v nemocničním ustrojení o berlich a celý ten průvod se belhal neznámo kam. Silnice vedoucí do města i ve městě samém byly postupem času plné procházejících německých civilistů na dopravních prostředcích všeho druhu, kteří na nás vrhali nenávistné pohledy. Atmosféra ve městě byla velmi zmatečná a stísněující.

Druhý den, 9. května ráno, jsem se vydal na výjezdovou silnici směrem na Kosmonosy, kde probíhalo odzbrojování ustupujícího nacistického motorizovaného oddílu. Vojáci dobrovolně odkládali výzbroj na příkopy u silnice, chovali se smířlivě a přiměřeně dané situaci. Jejich záměrem bylo dostat se co nejrychleji do amerického zajetí. Po celé délce silnice byly houfy českých chlapců a mužů, kteří se odzbrojování účastnili, včetně mě. Ten den bylo takové typicky květnové počasí, obloha byla jasná. Někdy kolem desáté hodiny se v dálce ve směru od Jičína objevil roj letadel směřujících nad město. Byl druhý den po kapitulaci, celý svět oslavoval konec té nesmyslné války a nikoho ani nenapadlo, že by mohlo dojít k bombardování města, na které nikdy během války nebyla svržena ani ta nejmenší tonáž. Najednou jsme uviděli obrovské exploze, zasáhly továrnu a centrum města. Všichni jsme se zděšeně rozprchli do polí, nebylo kam se ukryt. Leželi jsme v trávě co nejdál od silnice a čekali, co bude dál.

Když se situace uklidnila, utíkal jsem domů. Nevím, jak to trvalo dlouho, ale připadalo mi, že věčnost. Náš dům našťást stál. Bydleli jsme tehdy v Riegrově ulici, náš dům znali všichni boleslaváci jako četnickou stanicí. Dům stál jen několik desítek metrů od tehdy známé restaurace U Hasmanů. Mně se ulevilo, maminka i moje sestra Vlasta byly v pořádku. Vlasta mi později vyprávěla, že když slyšela rachot nízko letících letadel, domnívala se, že jsou to spojenecká letadla, vylezla na okno otevřené do dvora a nadšeně jim mávala.

Chystal jsem se právě jít za mou přítelkyní Soňou, když se u našich dveří objevili její rodiče. Byli velmi vystrašení, jejich dům byl při náletu přímo zasažen a oni doufali, že Soňu najdou u nás. Nenašli, měli jsme ten den schůzku až odpoledne. Následoval několikahodinový kolotoč hledání. Byli jsme u všech našich známých a kamarádů, nenašli jsme ji ani v přeplněné nemocnici. Všude panoval obrovský chaos. Modlil jsem se, aby to nebyla pravda. Určitě se někde schovala a ani neví, že je po náletu. Zbývala nám už jediná cesta, ta nejhorší. Chladná síň mrtvých byla zcela pokryta mrtvými těly. Těla ležela těsně vedle sebe, jedno vedle druhého. Procházeli jsme řadami mrtvých a pak

Vybombardovaný dům v Bělské ulici, ve kterém dívka zahynula

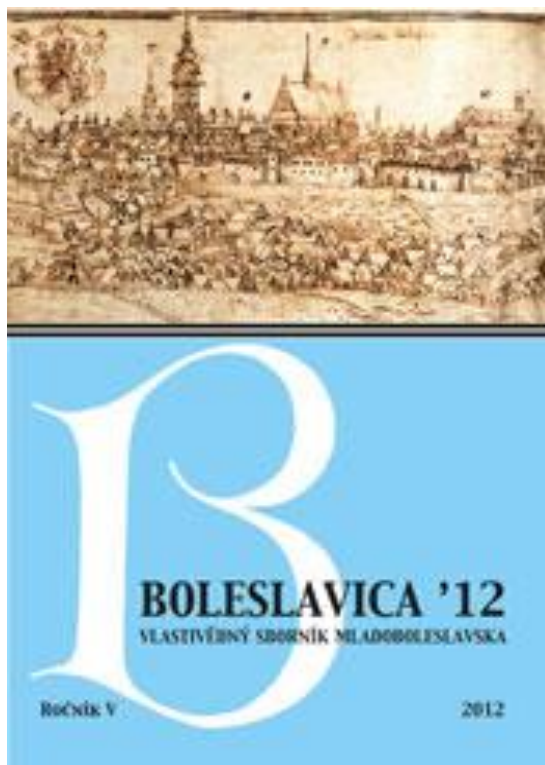
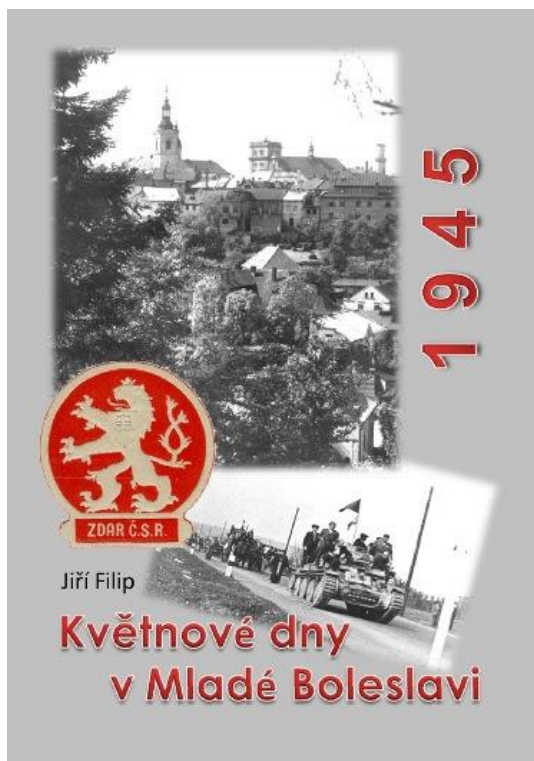
jsem uviděl Soňu. Ležela bledá na podlaze vedle své kamarádky. Měl jsem pocit, že jsem se na moment ocitl mimo čas i prostor. Pohled na zoufalé lidi, kteří na podlaze té obrovské síně hledali své blízké, se mi vryl hluboko do paměti a bezděky se mi vybavoval po celý život.

Dny následující po náletu byly pro nás a pro celé město snad jedny z nejtragičtějších v jeho dosavadní historii. Pohyby se konaly jeden za druhým. První dny toužebně očekávaného míru byly plné euforie po celé Evropě, ne však v Mladé Boleslavi.

Se Soňou jsme se naposledy rozloučili 13. května 1945, bylo jí 17 let. Tuto vzpomínku bych rád věnoval všem, kteří onoho tragického dne někoho ztratili.

Odklizení trosk po náletu

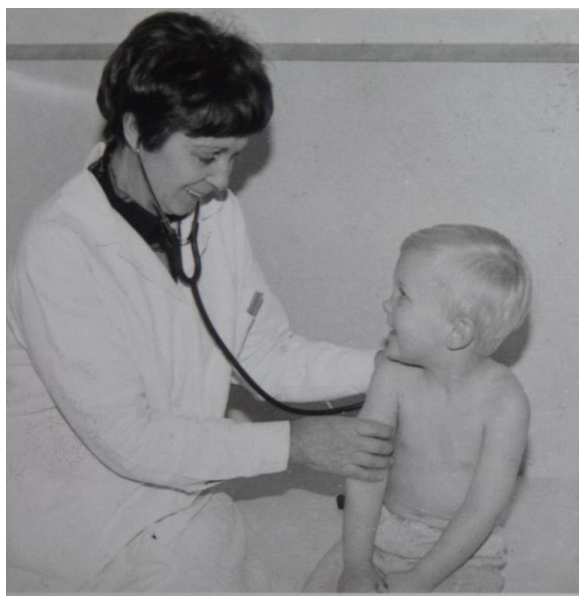

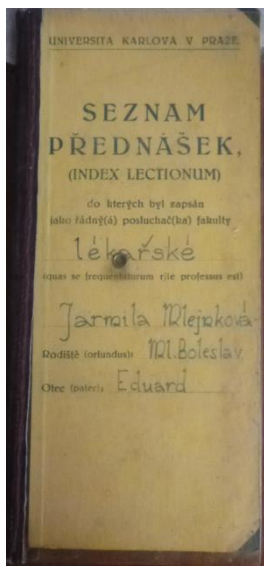
JARMILA ŠULCOVÁ – STUDENTKA UK

MUDR. JARMILA ŠULCOVÁ DNES

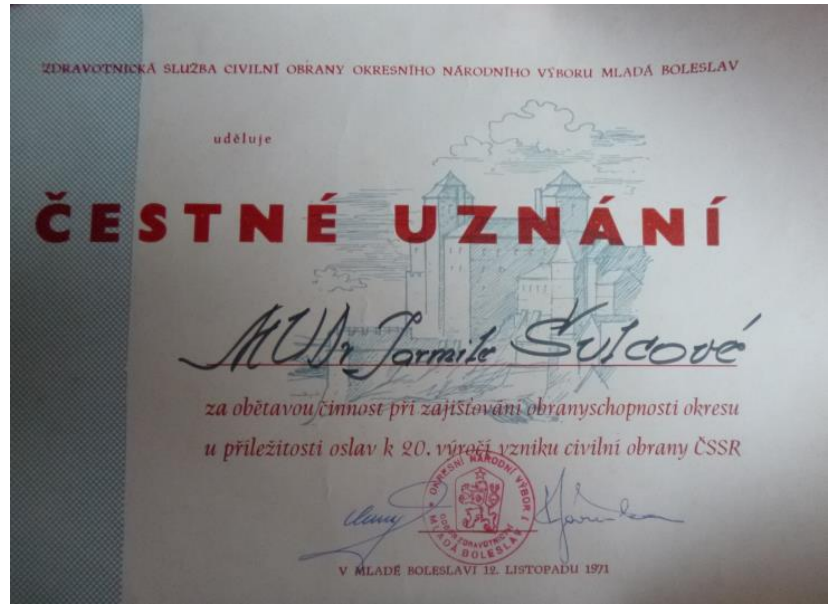
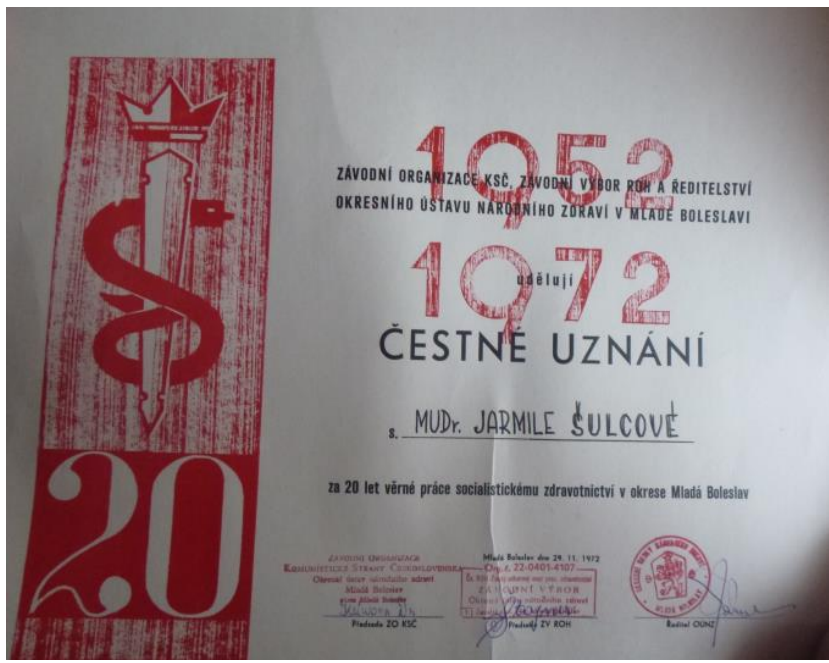
PÉČE O DĚTSKÉ PACIENTY

INDEX STUDENTA UNIVERZITY KARLOVY – LÉKAŘSKÉ FAKULTY V ROCE 1948

SŽŠ – MUDR. JARMILA ŠULCOVÁ UČILA ŘADU ODBORNÝCH PŘEDMĚTŮ

ČESTNÁ UZNÁNÍ Z DOB TOTALITY

NATÁČENÍ V SIGNÁL RÁDIU V MLADÉ BOLESLAVI

PAMĚŤ NÁRODA

AUDIOZDROJ

- vlastní nahrávka rozhovoru s MUDr. Jarmilou Šulcovou ze dne 13. 12. 2016 a 31. 1. 2017

OSTATNÍ ZDROJE

- REICHELOVÁ, Anežka. *Letadla nad Mladou Boleslaví* [online]. Karlova univerzita Praha, 2007 [cit. 2017-02-04]. Dostupné z: databáze diplomových prací UK v Praze. Diplomová práce. Pedagogická fakulta. Vedoucí práce Doc. PhDr. Alena Misková.

- Den po válce Sověti bombardovali Mladou Boleslav, obětí byly stovky
http://technet.idnes.cz/nalet-na-mladou-boleslav-9-5-1945-dis-vojenstvi.aspx?c=A150505_200525_vojenstvi_erp

- BOLESLAVSKÝ DENÍK 9. 5. 2007
http://boleslavsky.denik.cz/zpravy_region/pohled_do_historie.html

BOLESLAVSKÝ
deník.cz

- BOLESLAVAN KVĚTEN 2010
<http://www.mb-net.cz/archiv-boleslavanu/ds-1059/p1=23548>

- BOLESLAVICA '12 – vlastivědný sborník MLADOBOLESLAVSKA

- MB – NET - <http://www.mb-net.cz/>

- Knihovna města Mladá Boleslav

- Muzeum Mladoboleslavska

- GOOGLE – OBRÁZKY - https://images.google.com/?gws_rd=ssl